

Július Belan

SUPER STRELA,
CARLOS!

ilustrovala Lea Schulze

Július Belan

SUPER STRELA,
CARLOS!

ilustrovala Lea Schulze

sloart

projekt podporil z verejných zdrojov

u. fond
na podporu
umenia

Text © Július Belan 2018

Illustrations © Lea Schulze 2018

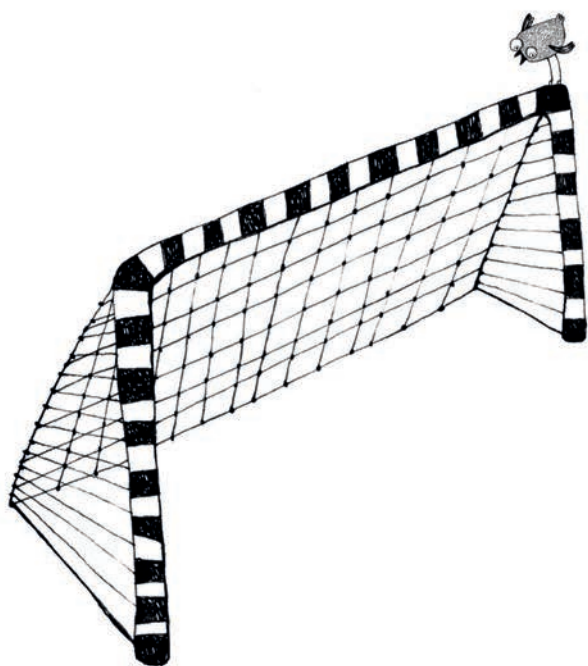
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol.

s r. o., Bratislava 2018

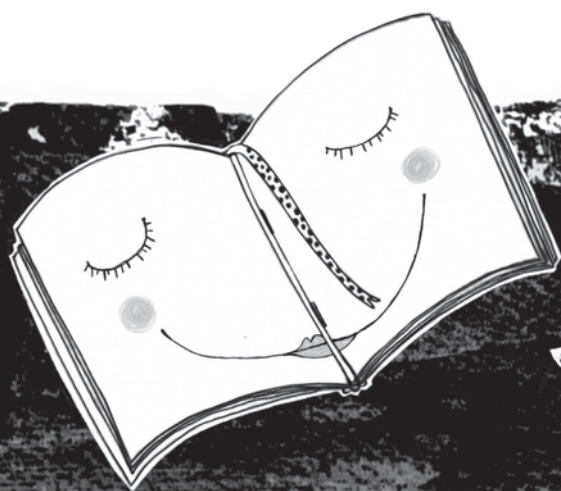
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3561-3

ZÁPISNÍK
ČÍSLO 3

1. NÁVŠTEVA

Nie, nie a ešte raz nie! To, čo sa stalo, snáď nie je ani možné! Už som si zaobstaral tretí zápisník, že budem doň zapisovať všetko o svojom živote a futbale, keď mi plány pokazil sled nepríjemných udalostí. Zápisníka som sa ani nedotkol a jeho prázdne strany len ticho zívali na mojej policičke! Až teraz, keď je sezóna v druhej polovici, som po ňom siahol a začal doň písať všetko, čo som za uplynulé mesiace zažil. Je toho dosť a ani po čase sa na to nedá zabudnúť. Zato počítanie rovníč a roky všelijakých historických udalostí zabudnem hneď po písomke alebo po skúšaní.

Zoberiem to pekne od začiatku. Teda od zisku pohárového titulu. Bolože to radosti a frajeriny. Po vysvečku sme mali mesiac prázdnin a potom hor sa späť na akadémiu, pretože sa chystali kvalifikačné zápasy o postup na majstrovstvá sveta klubov, ktoré sa hrali v krajine špagiet a pizze. Teda v Taliansku a konkrétne v slávnom Ríme. Dostať sa tam by bolo perfektné. Vôbec by nám nebolo ľúto, že keď postúpime na majstrovstvá, budeme mať kratšie prázdniny ako ostatní školáci na svete. Veď napokon prečo aj? Ísť na niekoľko dní do Ríma a ešte k tomu masť futbal, ktorý milujeme, pred viac ako desaťtisíc fanúšikmi je určite lepšie, ako vylihovať pri mori medzi spotenými turistami.

Moja bývala partia na čele so štrbavým Alonsom sa so mnou už nebavila. To znamenalo len jedno. V našej dedinke som nemal žiadnych kamarátov. Hrozilo mi, že počas mesačných prázdnin, ktoré strávim doma, bude mojím najlepším kamarátom môj vlastný tieň. Našťastie však pozvanie na návštevu prijala frajerka Mária a jej otec Ušatý Lorenzo. Pred ich príchodom som mal poriadnu trému. Určite aj preto, lebo sme žili v chudobnej štvrti a ešte v chudobnejšom domčeku. Mamka navarila najlepšie jedlo, aké vedela, a upiekla aj koláč. Keďže som už slušne zarábal, mohli sme si častejšie dovoliť kvalitnejšie jedlo a mamka mohla na trhu nakúpiť aj drahšie suroviny. Nebolo to inak ani v deň, keď mala prísť Mária s otcom. Mamka chcela spraviť na nich dojem, no očividne ho ešte predtým spravila na tatka, ktorý pred ich príchodom stihol zjesť polovicu ovocného koláča so šľahačkou. Stopy po červenej omáčke na jeho tričku svedčili o tom, že čo-to uchmatol aj z hrnca. Našťastie sme na to včas prišli, a tak ostalo jedlo aj pre ostatných. Len s tým rozdielom, že budeme musieť podávať malé porcie, ku ktorým by sa okrem príboru dozaista zišla aj lupa ako povinná výbava stolovania. Navrhol som mamke, nech vyberie z kuchynskej linky menšie tanieri a jedlo podáva na nich. Nakoniec však mamka vybrala klasické a povedala, že dostanú vďaka nenásytnému tatkovi menšie porcie. Nech im to potom vysvetlí. Zrazu si však spomenula, že v jednom diele telenovely Divoký mačo videla, ako v luxusnej reštaurácii podávali jedlo na tanieroch veľkých ako satelity, no jedla tam bolo ako

pre vrabce, a ten frajer bol za to ochotný zaplatiť ťažké prachy.

Keď sa blížil čas ich príchodu, bol som vyobliekaný, navoňaný, náušnice som mal na ušiach a netrpezlivo som sa prechádzal raz sem, raz tam a vykúkal som, či už nevidím, ako sa blížia k nášmu domčeku. Cestu som im podrobne opísal a bol som dobrý navigátor, pretože som ich konečne zazrel! Máriin otec šoféroval napriek svojej drevenej nohe, ale očividne na šoférovanie drevený nebol. Auto zaparkoval na vzdialenom parkovisku a k nášmu domčeku sa pomaly, blížili po piesočnej pláži. Srdce som mal niekde medzi žalúdkom a hrdlom a veril som, že sa neudeje žiaden trapas.

Nakoniec všetko dobre dopadlo, až na to, že mamka vytiahla album s fotkami, kde som bol ešte malý ako futbalová lopta a navyše dole bez. K tomu nezabudla pridať ešte pár príhod, ktoré mali ostať navždy pochované v minulosti. V tej chvíli som si želal, aby sa moja stolička prepadla pod zem, aby som nemusel počúvať, ako som sa pocikal tete Paule na rukách a podobne. Okrem mňa sa však na tých historkách všetci náramne bavili, dokonca aj Marcos, ktorý sa smial už len preto, že sa smiali ostatní. Veď keď o pár rokov vyrastie a dostane sa do takej situácie, budem sa mu smiať ja a pripomeniem mu, ako sa on chechtal mne. Okrem môjho detstva a historiek z čias, keď som ešte nosil plienky, sa pri stole kecalo aj o iných témach. Vládla naozaj super atmosféra

a každému muselo byť jasné, že moji rodičia si s Máriou a jej otcom padli do oka. Veľmi ma to tešilo. Dokonca sme sa dohodli, že v najbližšom čase prídeme pozrieť do mesta a na štadión. Rodičia i Marcos si budú môcť pozrieť štadión, na ktorom hrávam domáce zápasy, šatňu i moju izbu. A dostali sme aj pozvanie k nim domov. I keď sme mali naozaj skromný malý domček, obaja naši hostia sa doň pomestili s nami. Strávili sme spolu celý víkend a boli to úžasné dni.

Kým moji rodičia sa venovali viac Máriinmu otcovi, ja som sa naplno venoval svojej frajerke. Zaviedol som ju na pláž a ukázal jej miesta, kde som hrával futbal. Moji bývalí kamaráti tam ešte neboli. Bol som rád, pretože naše vzťahy ochladli. Potom sme sa prechádzali po pláži a ja som jej nenápadne nastavil ruku, aby sme sa počas prechádzky držali. Ona nastavila svoju. Poprepletali sme si prsty, spojili dlane a nič viac mi k životu nechýbalo. Dobré, dobré... ešte futbal, ale ten teraz počká. Držali sme sa za ruky a kráčali sme sprevádzaní šumom vln. V diaľke bolo vidno turistov a ešte ďalej môjho tatka s Ušatým Lorenzom, ako chytajú ryby na malej loďke, ktorú som mu kúpil zo zarobených peňazí. S novými udicami určite dačo veľké ulovia. Mamka zatiaľ dohliadala na môjho malého brata a čosi chutné pripravovala na sporáku.

Napadlo mi, že Máriu vezmem aj k Jednookému žralokovi a pozriem sa, ako sa spotenému Frédovi darí a či si našiel za mňa nového otroka. Mária sa riadne smiala na tom,

keď som jej rozprával zážitky z tohto úžasného podniku, kde som brigádoval. Sama sa tam chcela ísť pozrieť a vidieť toho chlapíka na vlastné oči. Myslím, že sú tu aj lepšie atrakcie, chcel som jej však vyhovieť, a tak som ju tam zaviedol. Troška som mal obavy, ale tie ma hneď prešli pri pomyslení, že som majster sveta a víťaz ligového pohára. V podniku sa nič nezmenilo. Starý ventilátor, ktorý pri každej otáčke hrozil, že sa zrúti, sa lenivo krútil, aby rozvíril horúci vzduch. Frédo, ktorý mal z troch vlasov už len dva a pol, stál opretý o pult a čítal noviny, čo bola vlastne jeho najväčšia pracovná náplň. V podniku boli len dvaja hostia. Aj to jeden spal s hlavou na stole a druhý takmer spiaci s hlavou zaklonenou dozadu si hmkať do rytmu pesničky, ktorá chrčala z rádia. Spočiatku mi nevenoval pozornosť, no potom bleskovo zložil noviny, akoby uvidel príznak, a čuďuj sa svete, usmial sa na mňa. Prvý raz v živote. Bol ku mne neskutočne milý, dokonca nám dal ľadovú malinovku zadarmo. Cítil som sa hlúpo, lebo pôsobil úplne inak, ako som Márii opisoval. Prisadol si k nám s nanukmi, ktoré nám natlačil, a vypytoval sa ma, ako sa mi darí v akadémii a či aj tento rok hráme majstrovstvá sveta. Niečo mi na tom nesesedelo. Ešte som však nevedel čo. Možné vysvetlenia jeho správania boli tieto:

- ▶ dostal poriadny úpal,
- ▶ pokľzol sa na umytej dlážke a padol na hlavu,
- ▶ jeho telo ovládol mimozemšťan, ktorý z nás chce vysať dušu.

Všetky možnosti sa rozplynuli, keď Mária odbehla na záchod. Môj bývalý šéf sa rozhliadol po miestnosti, akoby tu bolo sto ľudí, a keď videl, že nikto si nás nevšima, dokonca ani myš v rohu miestnosti, tak sa ku mne nahol nebezpečne blízko, akoby ma šiel pobožkať. Šepkajúc mi povedal:

„Počuj, Carlos. Viem, že som nebýval k tebe najpriateľskejší, ale potreboval by som od teba jednu službičku.“

„Lenže ja už nemám čas chodiť umývať riad ani podlahu,“ pohotovo som vysvetlil.

„Nie, nie, Carlosko. Chcem od teba dačo iné,“ krútil hlavou. Hovoril to potichu, akoby šlo o nejaké tajomstvo. „Tak o čo ide?“ začínal som sa obávať a trochu som sa odtiahol, lebo jeho tvár sa už takmer dotýkala mojej. „Mám synovca, ktorý hráva futbal, ale len tak ako ty kedysi. No chcel by som, aby si mu vybavil, aby hral za Gepardy. Si slávny, máš styky, bude to hračka,“ potlapkal ma po pleci, až mi skoro nanuk zabehol, a doširoka sa usmial.

Mária sa práve vrátila zo záchoda, keď som mu začal vysvetlovať, že aj keď dávam góly za Gepardy a zdvihol som nad hlavu dve trofeje, nemám možnosť rozhodovať o tom, koho do akadémiu prijímú. To bude musieť osloviť samotného Gustáva Sanchéza, ktorý si určite bude chcieť pozrieť, ako jeho synovec hrá futbal.

A vtedy sa to stalo. Najprv mlčal, no z jeho tváre sa postupne vytratil úsmev a nabral červeň, akoby zjedol desať čili papričiek naraz. Potom začal ziapať ako čajník, ktorý už oznamuje, že voda zovrela.

„Strat sa mi z očiiiii, chlapčisko jedno nepodarenééé!“ zareval tak nahlas, že ventilátor takmer padol zo stropu a hmkajúci zákazník padol zo stoličky. Rádio okamžite prestalo chrčať a začalo hrať krištáľovo čisto a spiaci zákazník vyletel z podniku, akoby sa pred ním zjavila jeho žena s valčekom v ruke. Ja a Mária sme ho nasledovali, čo nám nohy stačili. Zase to bol starý dobrý spotený Frédo a Mária sa konečne mohla presvedčiť, že som

jej vravel pravdu. Ako sme utekali, náramne sa na tom smiala. Nenaháňal nás, ale tá predstava, že by sa za nami rútil, bola fakt smiešna.

Potom sme sa ešte prechádzali, pozreli sme si trh a moju starú školu. Domov sme prišli podvečer, všetci nás už čakali. Tatkovia veľa rýb nechytily, zato chytily dobrú vlnu, ktorá ich prekoprcla z člna. Spoločne sme sa navečerali a rozprávali sa dlho do noci. Na druhý deň sme sa všetci vybrali na prechádzku.

2. OPRAVA

Počas ostatných dní som vídal na pláži hrať mojich bývalých kamošov futbal s loptou, ktorú som im doniesol z Barcelony. Žial, všetko bolo po starom. Ignorovali ma, ale ja som si už z toho ťažkú hlavu nerobil. Svoj voľný čas som venoval rodine a oprave strechy. Skúbil som totiž rodičom, že cez prázdniny ju dáme do poriadku. Zavolali sme si na to najlepších miestnych robotníkov. Prišli štyria chlapi aj s náčiním, no do roboty ich bolo treba doslova tlačiť. I keď mali dobre zaplatené, hýbali sa ako v spomalenom filme a viac sa na streche opalovali, ako makali. Keby som vedel, ako sa taká strecha opravuje, sám by som to mal rýchlejšie. A ešte mali drzosť stále si pýtať niečo piť a jesť. Mamka im vždy ochotne nosila, ale stopol som ju a povedal jej, nech sa k nim ponáhľa rovnako rýchlo, ako oni pracujú. Trvalo tri dni, kým nás

domček pokrývala novučičká červená strecha. Už len ostávalo dúfať, že robotníci osadili všetko tak, ako mali a v noci nám strecha netreskne na hlavu alebo ju neodfúkne doprostred oceánu.

Okrem strechy sme dali do poriadku aj steny. Tentoraz sme zavolali len jedného maliara, ktorý bol však úplný opak tých štyroch. Neustále si hvízdal, nič si nepýtal piť ani jesť a hrubým štetcom robil šikovné ťahy. Najprv dom

namaľoval zvonka hnedou farbou a potom sa pustil do izieb. Keďže sme nemali veľa nábytku, nebolo problém veci poposúvať do stredu miestnosti. Všetko bolo starostlivo poprikryvané igelitmi. Farba schla rýchlo a šikovný maliar si dokonca za svoju robotu nevypýtal ani veľa peňazí. Po týchto úpravách vyzeral náš domček naozaj super. Nebola to vila, to je jasné, ale dostal nový nádych a na pláži doslova svietil. Bol som spokojný. Ešte aj Marcosovi začali zaberáť lieky a zdravie sa mu zlepšovalo. Dokonca sa začal hrať aj s futbalovou loptou. Nemotorne si ju posúval, i keď viac rukami ako nohami, ale časom si techniku vypracuje. Určite mu s tým pomôžem. Občas sme si išli zakopať na pláž. Samozrejme, len tak zľahka, inak by hrozilo, že po mojej strele by aj s loptou odletel na opačný koniec krajiny a vrátil by sa až o týždeň kuriérskou službou.

3. RODINKA VO VEĽKOMESTE

Výlet za Máriou a jej tatkom sa trocha oddialil, ale napokon sme sa dočkali. S rodičmi a bračekom sme sa vydali na cestu. Šli sme žltým hrkotajúcim autobusom obťažkaní dvoma batožinami. Takto ďaleko sme ako rodina ešte nikdy neboli. V duchu som už plánoval, že budúce leto ich vezmem niekam do Európy alebo inde. Ešte nikdy neleteli. Jedine tatko. Raz. Keď ho vyhodili z práce, kde šéfoval chlapík podobný Frédovi, a tatko mu na rovinu povedal, čo si o ňom myslí.

Bolo skvelé vidieť rodinku, ako s úžasom hľadí na tie vysoké budovy, široké cesty či moderné obchody. Bol to úplne iný svet ako ten, v ktorom žili v našej chudobnej dedinke. Tiež som sa cítil ako v ríši divov, keď ma starý autobus vyplul prvý raz v meste. Teraz už som bol ostrieľaný frajer, a navyše ma tu dosť ľudí poznalo a občas mi aj zakývalo a podaktorá baba sa aj usmiala. Iste, usmievali by sa oveľa viac, keby sme vyhrali ligu a boli už na majstrovstvách sveta úspešne kvalifikovaní.

Zákutia mesta, za ktoré hrajú Modré gepardy, si rodinka prezrie neskôr, pretože teraz sme sa chystali na štadión. Pred ním nás už čakal Ušatý Lorenzo v klubových šuštíakoch, v modrom klubovom tričku a okolo pliec držal svoju dcéru a moju frajerku Máriu, ktorá mala oblečené bledé rifle a ružové tričko. Bola krásna. Srdečne sme sa zvitáli a potom som našim spravil exkurziu po štadióne aj po akadémii. Prehliadku po akadémii som si najprv pre istotu odobril u majiteľa Gepardov Sánchéza. Najprv mi nezdvíhal ani jeden z troch telefónov, potom sa mi ozval, že je v Amerike. Povedal som mu, čo som mal na srdci a on mi bez problémov vyhovel. Dokonca sa vyjadril, že ho mrzí, že tam nemôže byť, lebo by rád znova videl mojich rodičov, ale dúfa, že čoskoro sa tak stane. Verím, že nie pri príležitosti, keď mi oznámi, že pre moje slabé výkony už so mnou nepočíta v tíme.

Mamka i tatko boli nesmierne nadšení a obdivovali každý kút akadémie i štadióna. Pravdaže tatka zaujal viac